

[Voigt.]

mål, at når det til sin tid skal vedtages, så skylder vi befolkningen, at det er et enigt folketing, der vedtager denne færdselslov.

Vi må derfor lytte til, hvad praktiske folk har at fortælle i udvalgene, og ikke bare nøjes med, hvad embedsmændene har fundet frem til. Jeg er bekendt med, at man har indhentet oplysninger fra 31 forskellige organisationer, bl. a. civilforsvarsstyrelsen, Cycle-Grosserer Foreningen og Entreprenørforeningen, men jeg står helt uden forståelse for, at man ikke har indhentet oplysninger fra sådan noget som Falcks Redningskorps og Taxa, praktiske folk, som færdes i trafikken hver dag og virkelig har problemerne inde på livet og kender, hvad det er, man kommer ud for i trafikken af genvordigheder.

I dette lovforslag står der 98 gange, at „justitsministeren bemyndiger“, „justitsministeren kan“, „justitsministeren fastsætter“. Det synes jeg nok er uheldigt. Jeg mener, at man nok må kunne tydeliggøre det lidt mere, således at justitsministeren ikke skal bestemme så meget.

Selve paragrafantallet er jo udvidet fra 77 til 137. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i fremskridtspartiet principielt er modstander af, at man udvider paragrafferne, men vi siger samtidig, at færdselsloven er et af de områder, hvor vi ikke har nogen patentløsninger, og vi er klar over, at en udvidelse har været nødvendig. Blot vil vi da pege på, at vi nok mener, der i hvert fald er 3 paragraffer, man kan nedlægge, og andre, man kan forenkle.

Der er også det glædelige ved det lovforslag, der ligger her, at man har prøvet at skrive mange ting om, så det er bedre forståeligt, bl. a. kalder man nu en bil for en bil, og vejfarende kalder man trafikanter. Men der er mange andre juridiske vendinger i lovforslaget, som vi i fremskridtspartiet gerne havde set man omskrev til et lidt mere regulært dansk. Det skal jeg nok gøre rede for i udvalget, idet jeg allerede nu kan forberede ministeren på, at vi har spørgsmål til de 33 paragraffer ud af de 137.

I ministerens fremsættelsestale peges der på, at man skal pille paragrafferne ud med hensyn til knallertbevis og tvungen brug af sikkerhedsseler og styrthjelme. Det er en opfattelse, som vi fuldt ud kan tilslutte os,

idet vi skylder befolkningen at få en afklaring af disse spørgsmål. Blot vil jeg pege på, at vi også ønsker at få § 26, som omhandler vigepligten, pillet ud til særskilt behandling. Jeg vil gerne begrunde det med, at det er jo heri, hele økonomien ligger i færdselsforslaget, og vi skylder kommunerne, at de kan tilrettelægge deres budget. Der bliver her pålagt kommunerne en udgift af en størrelsesorden på 3½ mill. kr., og de har vanskeligt ved i forvejen at fastlægge deres budget på grund af de mange forskellige love, der bliver kastet ned over dem hver dag.

§ 41 ønsker vi også ud til særskilt behandling, idet der i stk. 1 står, at justitsministeren kan fastsætte generelle hastighedsgrænser. Det kan vi ikke tilslutte os. Det må ikke være således, at justitsministeren ene og alene fastsætter, med hvilke generelle hastigheder vi må køre. Det må være noget, der hele tiden skal afgøres i større forsamlinger. Jeg vil gerne fastslå, at personlig er jeg tilhænger af hastighedsgrænser, men jeg mener bare ikke, det er noget, justitsministeren egenhændigt skal afgøre.

§ 67 vil vi også gerne have ud til særskilt behandling, fordi jeg føler, det er lidt af en luskeparagraf. Justitsministeren skriver, at han kan fastsætte, hvilken personlig sikkerhedsmæssig udrustning der skal være i køretøjet. Jeg mener, at hvis man får gennemført dette, så gør man justitsministeren til en lille konge. Man henviser flot til i bemærkningerne, at det svarer til gældende lovs § 10, men det er direkte usandt, idet der i gældende lovs § 10 ikke står noget om, at justitsministeren kan fastsætte personlig sikkerhedsmæssig udrustning. Når jeg siger, det er en luskeparagraf, så er det, fordi justitsministeren nok vil bruge denne paragraf til at få indført et cirkulære, der siger, vi skal have tvungen brug af sikkerhedsseler i alle biler. Det fremgår jo ikke af § 79. Der står blot, at såfremt der findes sikkerhedssele i bilen, skal den anvendes. Vi har jo en regel om sikkerhedsseler, der går tilbage til 1969, og jeg vil da sige: jeg er da tilfreds med, at jeg kører i en bil, der stammer tilbage fra 1966. Der er altså lidt uklarehed om, hvorvidt det skal være tvunget. Det fremgår i hvert fald ikke meget klart og tydeligt af § 79.

Den sidste paragraf, jeg gerne vil have med nu, er § 124, som jeg tror de to tidligere